



ת"פ 66335/12/20 - מדינת ישראל נגד עאדל אמסיס

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 66335-12-20 רשות המיסים, היחידה המשפטית מחוז מרכז-מע"מ פלילי נ' אמסיס ואח'

בפני כבוד השופט, סגן הנשיאה מנחם מזרחי
מאשימה: מדינת ישראל באמצעות רשות המיסים, היחידה המשפטית
מחוז מרכז-מע"מ פלילי
נגד
נאשם: עאדל אמסיס באמצעות עוה"ד אוסמה מרזוק

החלטה

בקשה לביטול כתב-האישום כנגד נאשם 1, נוכח טענה מקדמית לפיה הפרה המאשימה את זכות הנאשם לקיום שימוע בטרם יוגש כנגדו כתב-אישום.

א. כתב-האישום:

כנגד הנאשמים הוגש כתב-אישום המייחס להם שני אישומים כדלקמן:

באישום הראשון, 21 עבירות של ניכה מס תשומות מבלי שיש לו לגביו מסמך כאמור בסעיף 38 לחוק במטרה להתחמק או להשתמט מתשלום מס, בהתאם לסעיף 117(ב)(5) לחוק מס ערך מוסף, התשל"ו - 1975, וכן עבירה של הכין, ניהל או הרשה לאחר להכין או לנהל פנקסי חשבונות כוזבים או רשומות אחרות כוזבות במטרה להתחמק או להשתמט מתשלום מס, בהתאם לסעיף 117(ב)(6) לחוק מס ערך מוסף, התשל"ו - 1975.

בהתאם לעובדות האישום, הנאשמים קיבלו 21 מסמכים הנחזים להיות חשבוניות מס ע"ש תשעה עוסקים שונים, וזאת מבלי שעשו או התחייבו לעשות את העסקאות שלגביהן הוצאו המסמכים כאמור.

הנאשמים רשמו בספרי הנהלת החשבונות של העסק את החשבוניות הכוזבות ובדיווחיהם התקופתיים למנהל מס ערך מוסף, ניכו שלא כדין את סכומי המס המגולמים בהם.

סך כל החשבוניות הכוזבות הינו 3,388,940 ₪, וסכום התשומות הכוזבות הנובע מהן הינו 492,410 ₪.

באישום השני, 3 עבירות של מסירת ידיעה כוזבת או מסירת דו"ח או מסמך אחר הכולל ידיעה כאמור, במטרה להתחמק או להשתמט מתשלום מס, בהתאם לסעיף 117(ב)(1) לחוק מס ערך מוסף, התשל"ו - 1975.

בהתאם לעובדות האישום, בתקופה שבין 10/17 לבין 01/18, ביצעו הנאשמים עסקאות בגין הוציאו 9 חשבוניות מס ע"ש העסק לחברות: ח.ח.א. גינון פיתוח ושירותים ו-ב.מ. פרינס אחזקות ותשתיות בע"מ.

עמוד 1



סך העסקאות אותן ביצעו הנאשמים בתקופה הרלוונטית הינו 987,625 ₪ כולל מע"מ, אשר סכום המס הנובע מהן הינו 143,501 ₪.

הנאשמים לא כללו את העסקאות בספרי הנהלת החשבונות של העסק, לא דיווחו ולא שילמו את המע"מ הגלום בחשבוניות, בדו"חות התקופתיים אותם הגישו למנהל מס ערך מוסף בשם העסק, וזאת במטרה להתחמק או להשתמט מתשלום מס.

ב. טענות הצדדים:

ביום 01.03.20 הגיש הנאשם 1 בקשה למחיקת כתב-אישום, וזאת בשל אי מתן זכות שימוע בטרם הגשת כתב-אישום כמתחייב מהוראות סעיף 60 א' לחוק סדר-הדין הפלילי.

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום ביום 29.12.20.

הנאשם טען כי כתובתו הרשומה במחשב מע"מ הינה רחוב מק דני 11, רמלה, אך הכתובת העדכנית שלו הינה רחוב טרמפלדור 22, רמלה, וזאת משום שהוא מתגורר עם הוריו.

הנאשם טען כי ביום 29.11.20 **התקבל לידי מכתב יידוע שני**, בהתאם לסעיף 60א לחוק סדר הדין הפלילי, ואשר הומצא לו ביום 24.05.20, בכדי להודיע לו על רצון המאשימה להגיש כנגדו כתב-אישום.

נטען כי בהתאם לכך, ביום 30.11.20, המציא ב"כ הנאשם מכתב למאשימה, במטרה לממש את זכות השימוע ועיון בליבת חומר החקירה.

הנאשם טען כי מכתב הבקשה נשלח בדואר רשום בתאריך 30.11.20, וכן בתאריך נוסף מיום 18.12.20.

נטען כי לאחר הגשת כתב-האישום, ביום 25.01.21, ב"כ הנאשם יצר קשר עם המאשימה בכדי לציין בפניה כי נפלה טעות בהגשת כתב-האישום ללא קיום שימוע וקבלת ליבת חומר החקירה.

ביום 26.01.21 המאשימה מסרה תגובתה לפיה מכתב היידוע הראשון נשלח כבר ביום 24.05.20, וכן ביום 29.11.20. עוד צוין כי הנאשם לא דרש את המכתב בדואר, לפיכך בוצעה מסירה ידנית בסוף חודש נובמבר 2020.

כמו כן, השיבה כי מעולם לא קיבלה מכתב בקשה לקבלת ליבת חומר החקירה ובקשה לקיום שימוע. לפיכך, בחלוף 30 ימים, הוחלט על הגשת כתב-אישום כנגד הנאשם.

הנאשם טען כי **מכתב היידוע לא התקבל לידי מעולם**, וכי חובת ההוכחה חלה על המאשימה.

לאור האמור, מבקש הנאשם להורות על מחיקת כתב-האישום בעניינו.

המאשימה מסרה תגובתה, לפיה אין להורות על מחיקת כתב-האישום בעניינו של נאשם 1, בשל היעדר נסיבות המצדיקות את מחיקתו, כאמור.

המאשימה טענה כי אין חולק בדבר חובת המאשימה לפעול בהתאם לסעיף 60א לחוק סדר הדין הפלילי, וליידע את



הנאשם בדבר האפשרות שיוגש כנגדו כתב-אישום ובדבר זכותו לשימוע בעניינו.

המאשימה טענה כי בחינת השתלשלות האירועים מלמדת כי היא עמדה בתנאי סעיף 60א לחוק, ואף לפני משורת הדין נקטה בצעדים נוספים תוך הקפדה יתרה על מתן זכות שימוע לנאשם.

המאשימה טענה כי ביום 30.10.19 נשלח על-ידה מכתב יידוע ראשון, ובו ניתנה לנאשם הזדמנו ראשונה לפנות למאשימה לצורך מימוש זכות השימוע.

נטען כי המכתב נשלח בדואר רשום לכתובת הרשומה במע"מ, וכי מדו"ח מעקב משלוחים של דואר ישראל, עולה כי ביום 10.11.19 הושארה הודעה בדבר הדואר הרשום בכתובת הנמען, אולם המכתב לא נדרש ובהתאם לכך הוחזר לשולח.

המאשימה טענה כי ביום 24.05.19 שלחה מכתב יידוע שני לנאשם ובו מתן הזדמנות נוספת למימוש זכות השימוע.

נטען כי המכתב נשלח בשני עותקים - עותק אחד נשלח בדואר רשום, ועותק נוסף נשלח במסירה אישית לנאשם, על אף שאין המאשימה מחויבת לכך.

המסירה האישית בוצעה ביום 29.11.20.

המאשימה טענה כי גם בשלב זה לא התקבלה כל פנייה מטעם הנאשם, ולפיכך, בחלוף 30 ימים מביצוע המסירה האישית של מכתב היידוע השני, הוגש כתב-אישום.

המאשימה הוסיפה כי רק ביום 25.01.21, כשלושה שבועות לאחר הגשת כתב-האישום, פנה ב"כ הנאשם למאשימה וזו קבילה ממנו לראשונה פנייה לעניין השימוע.

המאשימה טענה באשר לטענת הנאשם כי נשלחו מטעמו שתי פניות בטרם הוגש כתב-האישום, הרי שפניות אלה לא התקבלו במשרדה, אלא רק לאחר שב"כ הנאשם יצר קשר עם המאשימה ביום 25.01.21.

לנוכח האמור, המאשימה מבקשת לדחות את בקשת הנאשם ולהימנע מלהורות על מחיקת כתב-האישום.

לעניין בקשת הדחייה, המאשימה טוענת כי ב"כ הנאשם פנה אליה לראשונה ביום 25.01.21, וכי כבר למחרת השיבה המאשימה כי עמדה בהוראות הדין לעניין השימוע. כמו כן, הוצע לבא-כוח הנאשם לתאם מועד צילום חומר החקירה בתיק.

נטען כי על אף הצעה זו, הנאשם לא טרח לממש את זכותו להעתיק חומר החקירה, ולא פנה למאשימה לתיאום מועד לצורך זה.

עוד נטען כי בא-כוח המאשימה פנה מיוזמתו בשיחה טלפונית לבא-כוח הנאשם והציע לו בשנית לצלם את חומרי החקירה בתיק בטרם ההקראה.

לאור האמור, המאשימה מבקשת לדחות את בקשת הדחייה.



ג. דין:

הוראות סעיף 60א. לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, מחייבות את רשות התביעה לשלוח מכתב יידוע לחשוד על-כך שהועבר חומר החקירה בעניינו לתובע, ובהתאם לכך נבחנת האפשרות להעמידו לדין.

סעיף 60א. (א) קובע שרשות התביעה שאליה הועבר חומר חקירה הנוגע לעבירת פשע תשלח לחשוד הודעה על כך לפי הכתובת הידועה לה, אלא אם כן החליט פרקליט מחוז או ראש יחידת התביעות, לפי העניין, כי קיימת מניעה לכך.

(ב) בהודעה תצוין כתובתה של רשות התביעה שאליה ניתן לפנות בכתב לבירורים ולהצגת טיעונים.

(ג) נשלחה הודעה לפי סעיף זה בדואר רשום, רואים אותה כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור מסירה.

(ד) חשוד ראשי, בתוך 30 ימים מיום קבלת ההודעה, לפנות בכתב לרשות התביעה כאמור בסעיף קטן (ב), בבקשה מנומקת, להימנע מהגשת כתב-אישום, או מהגשת כתב-אישום בעבירה פלונית; פרקליט המדינה, ראש יחידת התביעות או מי שהם הסמיכו לכך, לפי העניין, רשאים להאריך את המועד האמור.

בהתאם ללשון הסעיף, מכתב היידוע למעשה מעדכן את החשוד שחומר החקירה בעניינו הועבר מהגוף החומר אל רשויות התביעה, ועתה נבחנת האפשרות להגיש כנגדו כתב-אישום.

אין חולק כי מטרת הסעיף הינה לתת לחשוד הזדמנות להציג גרסתו וטענותיו בפני התביעה במטרה להניא אותה מההחלטה להגיש כנגדו כתב-אישום.

בדברי ההסבר לתיקון הצעת חוק סדר הדין הפלילי צוין: "ההחלטה להעמיד אדם לדין, ובעיקר לגבי עבירות חמורות, היא החלטה רבת משמעות. בחברה שאנו חיים בה, די בכתב אישום לבטח בעבירות חמורות, כדי לפגוע פגיעה קשה בנאשם. מסיבה זו מוצע להעניק זכות שימוע למי שמרגע ההכרעה בעניינו ישתנה מעמדו בציבור" (הצעת חוק 2242, תיקון 26 תשנ"ט 1999).

חשיבות זכות השימוע נדונה בפסיקה רבות. נקבע כי בגדר השימוע ניתנת לנפגע זכותו לשטוח טענותיו במלואן ועל הגורם המחליט להאזין בנפש חפצה, ומתוך נכונות להשתכנע ככל שבדברים יש ממש. זוהי זכות הטיעון שהיא מן הזכויות היסודיות במשפטנו. היא נמנית עם עקרונות הצדק הטבעי וקשורה בטבורה לחובת ההגינות השלטונית. [ראו בג"ץ 554/05 רס"ר אשכנזי נגד מפכ"ל המשטרה (08.09.05)].

במקרו, לאחר בחינת טענות הנאשם והמאשימה, לרבות עיון במסמכים השונים שהוצגו בפניי, באתי אל המסקנה כי לא נפל פגם בהתנהלות המאשימה, וכי עמדה היא בחובה המוגדרת בסעיף 60א לחוק סדר הדין הפלילי.

ראשית, המאשימה שלחה לנאשם מכתב יידוע ראשון מיום 30.10.19 בדואר רשום לכתובת בה רשום הנאשם במע"מ, וכי מדו"ח מעקב משלוחים של דואר ישראל עלה כי ביום 10.11.19 הושארה הדעה בדבר הדואר הרשום בכתובת הנמען, אולם המכתב לא נדרש ובהתאם לכך הוחזר לשולחת, קרי, למאשימה.

בשל כך, המאשימה שלחה עותק נוסף בדואר רשום לכתובת נוספת, אשר מסר הנאשם לרשות החוקרת, וכי ביום



19.11.19 הושארה הודעה בדבר הדואר הרשום בכתובת הנמען, אולם המכתב לא נדרש ובהתאם לכך הוחזר.

לאור זאת, המאשימה שלחה מכתב יידוע שני בשני עותקים לנאשם ביום 24.05.19 לצורך מתן הזדמנות נוספת למימוש זכות השימוע, כאשר עותק אחד של המכתב נשלח במסירה אישית.

המסירה האישית בוצעה ביום 29.11.20, כ-30 ימים עובר להגשת כתב-האישום.

אני סבור כי במעשיה המתוארים, עמדה המאשימה בחובה המוטלת עליה בדבר יידוע הנאשם אודות האפשרות שיוגש כנגדו כתב-אישום.

בנוסף, הוראות לשון סעיף 60א. (ג) לחוק סדר הדין הפלילי קובעת, כי במידה ונשלחה הודעה לפי סעיף זה בדואר רשום, רואים אותה כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור מסירה. קרי, המחוקק קבע כי המאשימה איננה חייבת לוודא שניתנה חתימה בדבר אישור מסירה.

שנית, מתגובת המאשימה עולה כי היא לא הסתפקה במשלוח מכתב יידוע לכתובת הרשומה במע"מ, ואף שלחה מכתב יידוע לכתובת אותה מסר הנאשם לרשות החוקרת.

יתרה מכך, המאשימה שלחה לנאשם עותק נוסף במסירה אישית, והאחרון **חתם על קבלתו ביום 29.11.20, כ-30 ימים עובר להגשת כתב-האישום בעניינו.**

לאור האמור, סבורני כי המאשימה פעלה כפי המצופה ממנה, ובהתאם להוראות החוק.

שלישית, אף אם הייתי קובע כי המאשימה לא עמדה בחובתה, אין קביעה זו מובילה בהכרח לביטול כתב-האישום.

למעשה, ישנן בפסיקה החלטות לכאן ולכאן. יש הסוברים כי מדובר בפגם העולה עד כדי ביטול כתב-האישום, ויש הסוברים כי במסגרת דוקטרינת הבטלות היחסית, אין מקום להורות על ביטול כתב-האישום, ולכל היותר, יש לאפשר לנאשם זכות שימוע בדיעבד.

בע"פ (מחוזי י-ם) 30541/06 **מדינת ישראל נגד יצחק בן אברהם כהן** (25.02.05), צוין כי בהתאם דוקטרינת הבטלות היחסית, פגם בהחלטה מנהלית אינו מחייב את ביטול ההחלטה, ולבית-המשפט יש שיקול-דעת רחב בבואו להכריע בשאלת תוצאות הפגם. עליו לקיים בדיקה עניינית של המקרה לגופו, אגב איזון בין שיקולים, שבמסגרתם תיבחן חומרת הפגם, הרלבנטיות שלו ביחס להחלטה, תכלית ההוראה שהופרה, הנזק או העוול שהסבה ההפרה ומידת הפגיעה באינטרס הציבורי לו תבוטל ההחלטה בגינו.

מנגד, בתפ"ח (ת"א) 1199/05 **מדינת ישראל נגד פולנסקי** (03.01.17), נקבע כי יש הבדל גדול בסטטוס של נחקר וחשוד לעומת סטטוס של נאשם. כמו כן יש חשש שהמאשימה "תינעל" על עמדותיה כפי שהוצגו בכתב האישום ובחינת טענותיו של הנאשמת לא תעשה באותה מידה של פתיחות שהייתה נעשית במקרה שטרם הוגש כתב אישום וגובשה עמדת המאשימה.

ניסיון החיים מלמד שלאחר שהרשות קיבלה את ההחלטה, קשה יותר לשכנע בכיוון ההפוך. לעיתים היא "ננעלת", ולעיתים תתקשה הרשות המחליטה "להודות בטעות". [בג"ץ 3379/03 אביבה מוסטקי נגד פרקליטות המדינה]



[(18.03.04)].

בתפ"ח (מחוזי ת"א) 1138/05 **מדינת ישראל נגד יעקב ארד** (08.02.07), נקבע כי ניתן לתקן ואף "לרפא" את הפגם של אי קיום חובת השימוע בעריכת שימוע בדיעבד. יחד עם זאת, אין הדבר רצוי. על בית-המשפט לבחון את נסיבות המקרה, את התנהגות הצדדים, הפגיעה שתיגרם להם או לאינטרס הציבורי, ועליו לשאול האם ניתן לתקן ולרפא את הפגם שנפל, האם ייגרם לנאשם עיוות דין ותיפגע הגנתו מול הפגיעה שתיגרם למאשימה ולאינטרס הציבורי.

בענייננו, לאור קביעתי כי המאשימה עמדה בחובתה הקבועה בסעיף 60א לחוק סדר הדין הפלילי, אינני נדרש לשאלת השלכותיה של אי קיום חובת היידוע וזכות השימוע, אשר אני סבור, כי לשאלה זו אין תשובה חד-משמעית, אלא יש לבחון את הנסיבות הספציפיות של כל מקרה לגופו.

שלישית, בא-כוח הנאשם טען כי לא ניתנה לו הזדמנות נאותה לקבל את ליבת חומרי החקירה ומימוש זכות השימוע.

בהתאם למסמכים השונים שהוצגו בפניי, נראה כי בא-כוח הנאשם פנה לראשונה למאשימה ביום 25.01.21, **כ-3 שבועות לאחר הגשת כתב-האישום**, וכי כבר למחרת, מסרה המאשימה עמדתה לפיה עמדה בהוראות הדין לעניין השימוע, ואף הציעה לבא-כוח הנאשם לתאם מועד צילום חומר החקירה בתיק.

לפיכך, אינני רואה ממש בטענת הנאשם כי לא ניתנה לו הזדמנות נאותה לקבלת ליבת חומרי החקירה, ולפיכך יש להורות על דחיית הדיון הקבוע ליום 04.03.21.

יחד עם זאת, אני סבור כי יש להיענות לבקשת בא-כוח הנאשם, ולהורות על דחיית הדיון, על מנת שתינתן הזדמנות נוספת לנאשם לצלם את חומרי החקירה בתיק.

ד. תוצאה:

לאור האמור לעיל, אני קובע כי המאשימה עמדה בחובה המוטלת עליה בדבר חובת היידוע לצורך מימוש זכות השימוע, וכי שעה שהנאשם לא פנה למימוש זכותו בחלוף 30 ימים, הרי שניתן להגיש כנגדו כתב-אישום.

לפיכך, כתב-האישום בעניינו הוגש כדיון.

נוכח זאת, אני מורה על דחיית בקשת הנאשם למחיקת כתב-האישום.

ניתנה היום, כ' אדר תשפ"א, 04 מרץ 2021, בהעדר הצדדים.